



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Lucie Králové ve věci

žalobce: **Ing. Mgr. R. K.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Tyllem
sídlem V Celnici 1040/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 6 435 042,60 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. října 2021, č. j. 42 C 276/2017-168,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II ohledně částky 271 533,45 Kč s příslušenstvím z této částky **mění** tak, že se žaloba o zaplacení 271 533,45 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 20. 12. 2017 do zaplacení **zamítá**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III ohledně částky 126 500 Kč s příslušenstvím z této částky **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 126 500 Kč s úrokem

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 20. 12. 2017 do zaplacení do 15 dnů od právní moci rozsudku, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně 2 613 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 871 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 19. října 2021, č. j. 42 C 276/2017-168, soud I. stupně částečně zastavil řízení, a to ohledně částky 470 900 Kč s 8,05% úrokem z prodlení z této částky od 20. 6. 2017 do 19. 12. 2017 a s 8,05% úrokem z prodlení z částky 5 964 142,60 Kč od 20. 6. 2017 do 19. 12. 2017 (výrok I), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 271 533,45 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 20. 12. 2017 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 470 900 Kč od 20. 12. 2017 do 15. 6. 2018 (výrok II), zamítl žalobu o zaplacení 5 692 609,55 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 20. 12. 2017 do zaplacení (výrok III) a uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 2 091,87 Kč (výrok IV).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení zadostiučinění ve výši 3 000 000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou mu nezákonným trestním stíháním, zadostiučinění ve výši 189 200 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci v důsledku nepřiměřené délky trestního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 21/2013, náhrady škody ve formě ušlého zisku ve výši 2 457 707,60 Kč a 289 520 Kč a náhrady nákladů právního zastoupení v trestním řízení ve výši 498 615 Kč.
3. Žalovaná na odměnách za právní služby přiznala žalobci částku 290 900 Kč za 108 úkonů právní služby po 2 300 Kč, dále odměnu za 2 úkony právní služby ve výši poloviny sazby, tj. v částce 1150 Kč, 110 režijních paušálů po 300 Kč a 72 náhrad za promeškaný čas. Dále žalovaná žalobci zaplatila 180 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání.
4. Žalobce vzal v tomto rozsahu žalobu zpět, současně vzal zpět žalobu i v části příslušenství, soud I. stupně proto v rozsahu zpětvzetí žaloby řízení zastavil (výrok I).
5. Soud I. stupně učinil podrobná skutková zjištění o průběhu trestního řízení ze spisu Policie ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, Služby kriminální policie a vyšetřování sp. zn. ČTS: OKFK-31/TČ-2011-251001 a spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 21/2013, odvolací soud pro stručnost na tato skutková zjištění popsaná v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně odkazuje, pro potřeby odvolacího řízení nepovažuje za účelné je znovu opisovat. Pro přehlednost uvádí odvolací soud ze skutkových zjištění soudu I. stupně pouze stručně, že trestní stíhání bylo zahájeno usnesením ze dne 11. 4. 2012, č. j. OKFK-31-1459/TČ-2011-200206, podle uvedeného usnesení se měl žalobce dopustit trestných činů pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, (dále jen „tr. zák.“), zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), písm. c) odst. 2 písm. a), písm. c) tr. zák. a porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zák., to vše v jednočinném souběhu ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., ve znění účinném do 31. 12. 2009. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

46 T 21/2013, byl mimo jiné žalobce zproštěn obžaloby. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 5 To 242/16 ze dne 4. 1. 2017 byl rozsudek Městského soudu v Praze z 24. 6. 2017, sp. zn. 46 T 21/2013, zrušen a znovu bylo rozhodnuto o tom, že obžalovaný, mimo jiné i žalobce v této věci, je zproštěn obžaloby. Žalobci hrozil trest odnětí svobody 3-10 let, trestní stíhání trvalo 4 roky a 9 měsíců.

6. Žádostí o předběžné projednání nároku ze dne 19. 6. 2017 žalobce uplatnil u žalované svůj nárok ve výši 6.518.193,80 Kč, sestávající z náhrady škody ve formě ušlého zisku, nákladů právního zastoupení, z náhrady nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání a nepřiměřenou délku řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 46 T 21/2013. Stanoviskem Ministerstva spravedlnosti z 15. 6. 2018 byla žádost žalobce o předběžné projednání nároku na náhradu škody vypořádána. Ministerstvo spravedlnosti konstatovalo, že žalobci přiznává celkovou částku 470 900 Kč, sestávající jednak z náhrady nákladů obhajoby, jednak ze zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání.
7. Dopisem - vyúčtováním právního poradenství ze dne 1. 6. 2012 byla žalobci JUDr. Marcelou Andrýskovou vyúčtována právní služba - studium spisu 23. 4. 2012 a první porada, dále účast na vyšetřovacím úkonu na policii 21. 5. 2012, celkově ve výši 3 600 Kč.
8. Dle smlouvy o poskytování právních služeb ze dne 16. 7. 2014 se JUDr. Alena Kojzarová zavázala poskytovat právní služby ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 46 T 21/2013 klientovi - Ing. Mgr. R. K..
9. K medializaci trestního stíhání žalobce soud I. stupně zjistil, že v článku z internetových novin lidovky.cz ze dne xxx s názvem „xxx“, byl žalobce jmenován v souvislosti s uvedenou kauzou, a to 6x, přičemž článek informuje o základních zjištěních případu, článek z internetového serveru blesk.cz ze dne xxx s názvem „xxx“ se rovněž vyjadřoval k uvedené kauze, k článku ze serveru týden.cz ze dne xxx s názvem „xxx“, který se rovněž vyjadřoval k dané kauze, žalobce přímo poskytl interview. Článek ze xxx ze serveru zpravy.aktuálně.cz s názvem „xxx“, se přímo věnoval odvolání žalobce jako xxx xxx s tím, že ministr zahraničí nepovažuje za možné, aby ČR v zahraničí xxx xxx xxx xxx. Tehdejší mluvčí ministerstva současně uvedl, že v případě neprokázání viny, bude moci xxx opět pracovat na xxx xxx.
10. K platu a pracovnímu zařazení žalobce soud I. stupně zjistil z potvrzení Ministerstva zahraničních věcí, že kromě platu v korunách českých žalobce jako zaměstnanec s pravidelným pracovištěm v zahraničí pobíral také náhradu zvýšených životních nákladů v zahraničí za leden a únor 2012 ve výši 2 867 EUR, v březnu 2012 ve výši 3 127 EUR a v dubnu 2012 ve výši 12 936 EUR. S účinností od 1. 5. 2010 žalobci příslušel plat 24 100 Kč měsíčně včetně osobního příplatku 1 050 Kč a zvláštního příplatku za vedení 2 000 Kč (započitatelná praxe 6 let a 211 dnů), s účinností od 1. 5. 2011 žalobci příslušelo při pracovním úvazku 40 hodin týdně 22 100 Kč měsíčně včetně osobního příplatku 1 050 Kč (započitatelná praxe 7 let a 211 dnů), s účinností od 27. 7. 2015 příslušel žalobci plat při pracovním úvazku 40 hodin týdně 22 610 Kč měsíčně (započitatelná praxe 11 let a 299 dnů), s účinností od 1. 10. 2015 žalobce pobíral plat celkem při 40 hodinách týdně 30 470 Kč měsíčně včetně 7 000 Kč osobního příplatku (započitatelná praxe 12 let a 0 dnů). Průměrný čistý měsíční příjem žalobce za měsíce leden – červen 2015 činil 17 555 Kč, za měsíce červenec – prosinec 2015 21 204 Kč. Čistý plat za leden 2016 činil 24 565 Kč, za únor 2016 činil 24 470 Kč.
11. Dohodou mezi Ministerstvem zahraničních věcí a Ing. Mgr. R. K. ze dne 1. 11. 2009 byly sjednány podmínky, doba vyslání a úhrada nákladů, souvisejících s přeložením do zahraničí. Žalobce byl přeložen na xxx xxx v Xxx, doprovázela jej manželka, přeložení bylo ukončeno 18. 4. 2012. Karel Schwarzenberg, tehdejší ministr zahraničních věcí, žalobce v souvislosti s kauzou xxx a jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

trestním stíháním v dubnu roku 2012 ze zahraniční pozice odvolal zpět do České republiky. Pokud jde o umístění, přidělení xxx na konkrétní pozici, je to na úvaze ministerstva, na samotné jmenování není žádný nárok. Sdělením Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 4. 2012 byl žalobce informován, že s účinností od 19. 4. 2012 mu náleží náhrada platu ve výši průměrného výdělku z důvodu překážek na straně zaměstnavatele, která mu bude následně vyplácena.

12. Dne 23. 1. 2017 bylo ukončeno výběrové řízení na obsazení místa na xxx xxx Xxx, vítězem ze čtyř kandidátů se stal žalobce. Standardní doba vyslání měla být 3 roky, předpokládaným termínem nástupu červenec 2017.
13. V roce 2009 poděkoval žalobci písemně náměstek ministryně školství, mládeže a tělovýchovy za výbornou spolupráci při přípravě a realizaci konferencí, pořádaných ministerstvem v rámci předsednictví České republiky v radě EU v první polovině roku 2009, též Ing. I. D., ředitel Sekce obranné politiky a strategie Ministerstva obrany České republiky žalobci děkoval za vstřícnou spolupráci při zajištění organizace a hladkého průběhu neformálního jednání ředitelů pro obrannou politiku MO zemí EU, které se konalo ve dnech 28. – 29. ledna 2009 v Praze, též V. H. Š., MBA, ředitelka odboru Evropské unie Ministerstva životního prostředí žalobci děkovala za spolupráci během organizování neformálního zasedání ministrů životního prostředí, které proběhlo 14. – 15. dubna 2009 v Praze a na hradě Křivoklát.
14. Dle vyjádření lékaře z xxx ordinace pro Národní bezpečnostní úřad ze dne 16. 11. 2015 byl žalobce od října 2014 v ambulantní péči v souvislosti s trestním stíháním. Dekomprese xxx stavu si u pacienta vyžádala xxx. Další xxx péče dle zprávy není nutná, jmenovaný je bez xxx potíží, postupně dojde k vysazení léků. Práci xxx na Ministerstvu zahraničních věcí České republiky je schopen vykonávat bez omezení.
15. Nároky žalobce posoudil soud I. stupně podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“).
16. Soud I. stupně uzavřel, že žalobce byl obvinění zproštěn, proto lze hodnotit trestní stíhání jako nezákonné, soud vzal v úvahu, že věc byla medializována, žalobce v době trestního stíhání podstoupil xxx léčbu, která probíhala ambulantně od xxx, léčba byla úspěšná, žalobce je dle lékaře bez xxx potíží a schopen vykonávat bez omezení práci xxx na Ministerstvu zahraničních věcí České republiky. Ač žalobce již v žalobě tvrdil další zásahy do osobního života, že jeho manželka podstoupila xxx, aby mohla chodit do práce, přičemž následkem toho měla druhotné zdravotní následky, k těmto tvrzením nenavrl žádný důkaz a neunesl tak důkazní břemeno. Žalobce tvrdil, že trestní stíhání zasáhlo do profesní pověsti žalobce, toto tvrzení nebylo prokázáno. Žalobce se úspěšně zúčastnil ještě před pravomocným skončením trestního řízení dne 4. 1. 2017 výběrového řízení na obsazení uvolněného místa na xxx xxx v Xxx (Xxx), výběrové řízení bylo skončeno 16. 12. 2016. Jak sám žalobce v řízení uváděl, na tuto misi nastoupil a ukončil ji krátce před vyhlášením rozsudku v této věci. Neprokázalo se ani tvrzení žalobce, že by po absolvování zahraniční mise a povinném pobytu v domovském státě opět nastoupil na další zahraniční misi a pobíral obdobné požitky jako na misi v Xxx. Z výpovědi svědka Karla Schwarzenberga vyplynulo, že na takový postup není nárok a často vstupuje „do hry“ i politika, kdy bývá jmenována osoba mimo pořadník. Žalobce byl v době zahájení trestního stíhání členem xxx xxx v Xxx, v trestním řízení byla řešena jeho činnost na Úřadu vlády České republiky jako ředitele sekce pro předsednictví ČR v radě EU. Za tuto činnost obdržel žalobce řadu poděkování ze strany spolupracujících orgánů. Lze mít za to, že se v případě žalobce jednalo o kvalitního úředníka, jednak proto, že mu byla svěřena taková zodpovědnost, jednak proto, že si jej pamatoval i svědek Karel Schwarzenberg, tehdejší nadřízený žalobce. Při výslechu si navzdory časovému odstupu okamžitě vybavil konkrétní osobu, včetně jeho umístění a celého případu, což by nepochybně nenastalo v případě pouhého řadového

úředníka, byť by byl „zviditelněn“ právě trestním stíháním. Soud I. stupně zohlednil též hrozbu vysokého trestu odnětí svobody, délku období nejistoty, povahu trestné činnosti (trestný čin proti hospodářské kázi, trestný čin veřejných činitelů a trestný čin proti majetku), pro kterou byl žalobce stíhán, zpravidla působí značné společenské odsouzení stíhaného, zvláště v situaci, kdy je obžalovaným osoba z „vedoucího managementu“. Dospěl k závěru, že žalobci náleží zadostiučinění v peněžité formě. Soud I. stupně provedl srovnání s jinými obdobnými případy a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě nebyly prokázány tak výrazné zásahy do pracovní a osobnostní sféry žalobce jako ve srovnávaných případech, proto za přiměřené považoval soud I. stupně odškodnění peněžitou částkou 180 000 Kč.

17. Délku trestního řízení shledal vzhledem ke všem okolnostem přiměřenou, proto nárok žalobce na odškodnění za újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky řízení jako nedůvodný zamítl, neboť nebyly splněny předpoklady odpovědnosti státu.
18. Nárok na náhradu škody ve formě ušlého zisku ve výši 2.457.707,60 Kč shledal soud I. stupně zčásti důvodný. Vyslání na xxx xxx bylo přeložením podle § 43 zákoníku práce. V řízení bylo prokázáno, že konkrétním důvodem pro odvolání žalobce z působení v Xxx bylo právě trestní stíhání. Současně svědek Karel Schwarzenberg vyvrátil tvrzení žalobce, že by po ukončení mise a dvou letech povinného působení v České republice byl znovu umístěn na některý xxx xxx České republiky, protože na takový postup není nárok. Jedná se tak čistě o spekulaci. S ohledem na to soud I. stupně přiznal žalobci náhradu ušlého zisku z cestovních náhrad ve výši 271 533,45 Kč za dobu od 18. 4. 2012 do předpokládaného data ukončení umístění v červenci 2013 v rozsahu 10 944,5 EUR/ měsíčně (za měsíc duben 2012 v poloviční výši, když žalobce byl odvolán ze své pozice až zhruba v polovině měsíce), přičemž vycházel z kurzu ČNB, stanoveného ke dni 18. 4. 2012 ve výši 1 EURO/ 24,810 Kč. Ve zbývajícím rozsahu byl nárok žalobce zamítnut.
19. Další svůj nárok žalobce odvíjel z tvrzení, že nemohl po dobu trestního stíhání zvyšovat svou kvalifikaci a lze se proto domnívat, že by měl stejné platové podmínky jako v září 2015. Rozdíl v platu za dobu od 19. 4. 2012 do června 2015 vyčíslil částkou 289 520 Kč. Soud I. stupně k tomuto nároku uzavřel, že na započitatelnou praxi, od níž by se mohla odvíjet výše platu žalobce, nemělo trestní stíhání zásadní vliv. Nelze současně přehlédnout, že během let 2010 až 2015 se měnil nejen plat žalobce (nikoliv lineárně, když měsíčně činil s účinností od 1. 5. 2010 částku 24 100 Kč, s účinností od 1. 5. 2011 částku 22 100 Kč, s účinností od 27. 7. 2015 částku 22 610 Kč a od 1. 10. 2015 částku 30 470 Kč), ale také tento plat ovlivňující osobní příplatky, který byly žalobci vypláceny. Ty činily v roce 2010 a 2011 částku 1 050 Kč, v roce 2010 ještě pobíral žalobce příplatek za vedení ve výši 2 000 Kč, od roku 2012 do července 2015 nepobíral žádný příplatek a poté mu byl přiznán příplatek ve výši 7 000 Kč (ještě v době trestního stíhání). Osobní příplatek však není nárokovou složkou platu, je závislý na řadě proměnných a nelze jej proto považovat za ušlý zisk v příčinné souvislosti s trestním stíháním. Soud I. stupně proto žalobu v této části zamítl.
K náhradě nákladů právního zastoupení soud I. stupně uzavřel, že požadované úkony právní služby - 6. 10. 2014 - prost. revize obhajoby č. 2, 26. 10. 2014 – prostudování podkladů, 12. 11. 2014- prostudování podkladů, 29. 4. 2015 - prostudování zn. posudků, 9. 6. 2015 - prostudování zn. posudků, 10. - 11. 6. 2015 - vyhotovení závěrečné řeči přes noc, 18. - 23. 11. 2016 - prostudování, výtah a výběr k vyjádření, 4. 1. 2017 - email k rozsudku s vymáháním újmy, nejsou úkony honorované podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Další dva tvrzené úkony - 18. - 23. 11. 2016 - vyjádření k odvolání státního zástupce, 4. 1. 2017 - účast na veřejném zasedání u Vrchního soudu v Praze, nebyly ve spise dohledány a jejich provedení tak nebylo prokázáno. Za obhajobu poskytnutou JUDr. Andráskovou (3 600 Kč) nebyl doložen doklad o zaplacení a soud neměl tudíž za prokázány vznik škody, proto žalobu v této části zamítl.
20. O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř.

21. Proti tomuto rozsudku podal včasné a přípustné odvolání žalobce i žalovaná.
22. Žalobce odvoláním napadl výroky III a IV rozsudku. Soudu I. stupně vytýkal, že částka 180 000 Kč přiznaná jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání je naprosto nedostatečná. Soud se nevypořádal s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3271/20, který řešil případ spoluobviněného obdobného věku, rodinného stavu a profesního zařazení. Ústavní soud zdůraznil, že soudy dostatečným způsobem nepřihlédly k tomu, že stěžovatel byl stíhán pro skutek, který od počátku nebyl trestným činem. Kritizoval též soud I. stupně za to, že se nevypořádal s argumentem trestního stíhání a odškodnění xxx xxx P. L.. Odvolatel namítal, že soud nepřihlédl ani k výši škody v řádu desítek milionů korun, která byla v rámci trestního řízení požadována po žalobci. Brojil i proti závěru soudu I. stupně, že řízení bylo přiměřeně dlouhé. Řízení dle žalobce mohlo skončit mnohem dříve, kdyby státní zástupce nepodal bezdůvodně odvolání proti preciznímu rozsudku soudu I. stupně. Odvolatel nesouhlasil ani se závěrem soudu I. stupně, že nárok na náhradu ušlého výdělku nevznikl, protože na umístění k zahraničnímu působení není právní nárok. Žalobce totiž disponoval kvalifikací k zahraničnímu působení a neprodleně po osvobozujícím rozsudku byl vyslán do zahraničí. Nesouhlasil ani s názorem soudu I. stupně na snížení platu žalobce v době trestního stíhání. Pokud by nebyl trestně stíhán, požadované složky platu by mu byly jistě přiznány a vypláceny. K nároku na náhradu nákladů právního zastoupení odvolatel odkázal na § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. s tím, že soud měl jednotlivé úkony právní služby podřadit pod toto ustanovení a náhradu žalobci přiznat. Žalobce též upozornil na to, že nebyl soudem poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Z uvedených důvodů navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku III změnil a žalobě i v tomto rozsahu vyhověl, nebo aby rozsudek v tomto rozsahu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Žádal též náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
23. Žalovaná napadla odvoláním výrok II rozsudku soudu I. stupně. Namítala, že již v průběhu řízení před soudem I. stupně upozorňovala na skutečnost, že nárok na náhradu ušlého výdělku je žalobcem koncipován jako nárok na náhradu zvýšených životních nákladů dle nařízení vlády č. 62/1994 Sb. Jde o náhradu výdajů, nikoli o plat zaměstnance. Žalobou uplatněný nárok směřuje k úhradě náhrad spojených s pobytem v zahraničí, který však nebyl realizován. K povaze těchto náhrad se vyjádřil Nejvyšší soud například v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 1788/2009, v němž uzavřel, že nevykonává-li zaměstnanec v určitém období fakticky práci v zahraničí, nepřísluší mu náhrada zvýšených životních nákladů podle § 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., ani v podobě náhrady škody podle § 187 odst. 2 zákona č. 65/1965 Sb. Žalovaná namítala, že na jakékoliv jmenování na xxx xxx není právní nárok, jedná se přitom o formu dočasného přeložení. Nárok na úhradu částky odpovídající částce náhrad zvýšených životních nákladů v souvislosti s pobytem v zahraničí, který se neuskutečnil, není důvodný a není mu možné vyhovět ani částečně. Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadené rozhodnutí ve výroku II změnil a žalobu zamítl, případně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
24. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o.s.ř.), a doplnil dokazování (§ 213 o. s. ř.).
25. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 46 T 21/2013, vzal odvolací soud za prokazané, že žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 266 písm. a) tr. řádu, pro tam popsané skutky, přičemž v důsledku těchto jednání měl žalobce a další obžalovaní České republiky způsobit škodu ve výši nejméně 388 356 677,57 Kč.
26. Z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 5 To 24/2016, vzal odvolací soud za prokazané, že tímto rozsudkem byl zrušen mimo jiné ohledně žalobce rozsudek Městského

soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 46 T 9/2015, a znovu bylo rozhodnuto tak, že se žalobce podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje obžaloby pro tam popsany skutek, neboť tento skutek není trestným činem.

27. Z přílohy k faktuře č. 20170101 JUDr. Kojzarové odvolací soud zjistil, že obhájkyň žalobci účtovala za vyjádření k odvolání SZ s datem 18.-23.11.2016 částku 28 125 Kč a za revizi a doplnění vyjádření s datem 1. 12. 2016 částku 1 875 Kč.
28. Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 46 T 21/2013 odvolací soud zjistil, že JUDr. Kojzarová se vyjádřila písemně k odvolání státního zástupce dne 1. 12. 2016, žádné jiné podání datované mezi dny 18. – 23. 11. 2016 se ve spise nenachází. Z obsahu spisu bylo dále zjištěno, že veřejného zasedání u Vrchního soudu v Praze dne 4. 1. 2017, při němž byl pouze vyhlášen rozsudek, se za žalobce zúčastnil JUDr. Kojzar, i. s. JUDr. Kojzarové, veřejné zasedání trvalo od 9.00 do 11.45 hodin. Při hlavním líčení konaném u Městského soudu v Praze dne 11. 6. 2015 přednesl JUDr. Kojzar za obžalovaného žalobce závěrečný návrh, který v písemné formě založil do spisu.
29. Z potvrzení o výši příjmů MZV ČR ze dne 27. 2. 2017 vzal odvolací soud za prokázané, že žalobce pobíral jako zaměstnanec s pravidelným pracovištěm v zahraničí kromě platu v Kč dle nařízení vlády č. 62/1994 Sb., náhradu zvýšených životních nákladů v zahraničí za leden 2012 ve výši 2 867 EUR, za únor tutéž částku, za březen 2012 3 127 EUR a za duben 1 936 EUR. Tato náhrada byla stanovena na základě § 24 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách.
30. Ze sdělení MZV ČR ze dne 17. 4. 2012 adresovaného žalobci vzal odvolací soud za prokázané, že žalobci náležela od 19. 4. 2012 náhrada platu ve výši průměrného výdělku z důvodu překážek na straně zaměstnavatele, která byla žalobci vyplácena ve výplatních termínech zaměstnavatele.
31. Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání žalované je důvodné, odvolání žalobce je důvodné pouze zčásti.
32. Odvolací soud pro stručnost odkazuje na podrobná skutková zjištění soudu I. stupně, odvolací soud pouze zopakoval důkaz listinami výše uvedenými z trestního spisu a listinami MZV ČR a doplnil skutkový stav o zjištění, z jakého důvodu byl žalobce zproštěn obžaloby a jaká výše škody způsobená státu mu byla spolu s dalšími obžalovanými kladena za vinu, dále o zjištění k provedeným úkonům právní služby v trestním řízení a o zjištění ohledně platu a dalších náhrad vyplácených žalobci.
33. Soud I. stupně nároky uplatněné žalobcem posoudil správně podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“).
34. Podle § 7 odst. 1 tohoto zákona právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
35. Podle § 8 odst. 1 nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
36. Podle § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

37. Podle § 31a odst. 1 bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 citovaného ustanovení zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
38. Podle § 31 odst. 1 náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Podle odst. 2 náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Podle odst. 3 náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.
39. Podle § 26 pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
40. Podle § 28 způsob výpočtu průměrného výdělků pro určení ušlého zisku pro účely tohoto zákona stanoví vláda nařízením.
41. Podle § 1 nařízení vlády č. 116/1998 Sb., kterým se provádí zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), průměrným výdělkem se rozumí průměrný výdělek zjišťovaný podle zvláštního zákona pro pracovní právní účely (odst. 1), nelze-li průměrný výdělek určit podle odstavce 1, vychází se při jeho určení z okolností jednotlivého případu, zejména z daňového přiznání (odst. 2).
42. *Nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci v důsledku nezákonného trestního stíhání:*
43. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu lze právo na náhradu újmy způsobené zahájením a vedením trestního stíhání uplatnit i v případech, kdy usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo zrušeno, ale trestní stíhání bylo zastaveno nebo došlo ke zproštění obžaloby. Zastavení trestního stíhání a zproštění obžaloby mají podle judikatury stejné důsledky jako zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost, jestliže k nim došlo z určitých důvodů (v zásadě proto, že předpoklad o spáchání trestného činu obviněným nebyl potvrzen). Nárok na náhradu škody způsobené zahájením a vedením trestního stíhání se proto posuzuje podle ustanovení § 5 písm. a), § 7 a § 8 OdpŠk, tedy jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001).

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

44. U posuzovaného nároku nejde o vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy jako je tomu u nepřiměřeně dlouhého řízení, vznik nemajetkové újmy je nutno prokázat, stejně tak jako její intenzitu odůvodňující poskytnutí zadostiučinění v peněžité formě. Soud I. stupně v souladu s ustálenou judikaturou v obecné rovině uvedl, že při stanovení formy a výše zadostiučinění je třeba vycházet ze tří základních kritérií - z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012), hodnotil závažnost trestného činu, pro který byl žalobce stíhán, hrozící trest, i délku trestního stíhání. Závažnost trestného činu přitom zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení. Povahu trestní věci je pak třeba posoudit v souvislosti s délkou trestního stíhání, tj. dobou, po kterou je se zjištěnou intenzitou do osobního a profesního života žalobce zasahováno. Odvolací soud má za to, že je třeba vzít v úvahu i výši škody, která měla být trestnou činností žalobce a dalších obžalovaných státu způsobena (stovky milionů Kč), a hrozilo uložení povinnosti žalobci část této škody nahradit. Odvolací soud má na rozdíl od soudu I. stupně za to, že trestní stíhání zasáhlo do profesního života žalobce, v důsledku jeho zahájení bylo ukončeno působení žalobce na xxx xxx v Xxx, žalobce se nacházel v produktivním věku budování kariéry, po návratu z Xxx mu nebyla zaměstnavatelem po nějakou dobu přidělována práce. Trestní stíhání mělo negativní dopady i do jeho zdravotního stavu, musel podstoupit xxx léčbu. Tvrdil-li žalobce zásah do rodinného života, k těmto tvrzením neoznačil přes poučení soudem I. stupně podle § 118a o. s. ř. žádné důkazy, proto odvolací soud souhlasí se soudem I. stupně, že v tomto směru žalobce neunesl důkazní břemeno a zásah do rodinného života zůstal pouze v rovině tvrzení. Státu též nelze přičítat k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře. Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje (srov. též rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011).
45. I přesto má odvolací soud za to, že žalobci náleží vyšší zadostiučinění než 180 000 Kč, které žalobci přiznal soud I. stupně. Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn, není vůbec trestným činem (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2021, sp. zn. III. ÚS 3271/20). Žalobce byl po dobu téměř pěti let stíhán pro skutek, který nebyl trestným činem (byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b/ tr. řádu), po takto dlouhou dobu stát nedůvodně zasahoval do osobnostní sféry žalobce, žalobce trpěl xxx problémy, trestní stíhání mělo dopady i do jeho profesní sféry.
46. Žalobce odkazoval na případ bývalého policejního xxx plk. Mgr. P. L., kterému žalovaná vyplatila jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání 600 000 Kč, žádné skutečnosti však k tomuto případu neuvedl. Soud I. stupně uzavřel, že mu nejsou bližší okolnosti uvedeného případu známy, proto z něj nevychází. Na shodný případ bylo odkazováno též v řízení o náhradu nemajetkové újmy žalobce Mgr. D. M. (spoluobviněného žalobce v totožném trestním řízení), v němž bylo ze stanoviska žalované České republiky-Ministerstva spravedlnosti zjištěno, že Mgr. L. byl stíhán pro pomluvu a zneužití pravomoci úřední osoby. Trestní stíhání bylo příčinou jeho rezignace na funkci policejního prezidenta a po 22 letech trvání služebního poměru bez jakéhokoliv kárného provinění byl z řad příslušníků Policie ČR propuštěn. Zažíval pocit hanby, příkoří, dokonce byl předmětem opakovaného šikanózního vyšetřování ze strany Generální inspekce bezpečnostních sborů, která se snažila nalézt cokoli, co by umožňovalo jej trestně stíhat ještě pro jiné skutky. Bylo s ním zacházeno jako s veřejným

nepřítelem a jeho případ byl v médiích opakovaně skandalizován. Utrpěl obrovskou újmu na své pověsti nejen uvnitř policejního sboru, ale i navenek. Po dobu trestního stíhání, které trvalo 428 dnů, neměl fakticky možnost ve veřejném sektoru nalézt odpovídající zaměstnání, neboť i když uspěl ve výběrovém řízení, byla taková možnost médií podrobena pro potencionálního zaměstnavatele neúnosné skandalizaci (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2022, č. j. 54 Co 57/2022-435).

47. Odvolací soud má za to, že žalobcem uváděný případ není s projednávanou věcí srovnatelný, následky způsobené trestním stíháním v osobnostní sféře Mgr. L. byly mnohem závažnější vzhledem k výjimečnosti jeho profesního postavení.
48. Soud I. stupně při určení výše zadostiučinění vycházel z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 25 C 218/2017 ve věci Mgr. D. M., dále z rozhodnutí téhož soudu ve věcech sp. zn. 10 C 255/2013 a sp. zn. 15 C 174/2016.
49. Mgr. D. M., u něhož se jednalo též o liché obvinění v totožném trestním řízení jako u žalobce, byl též nucen navštěvovat xxx, byl zasažen v profesní oblasti, ve finanční sféře, musel si půjčovat finanční prostředky od rodičů, v rodinném životě, manželka byla v době trestního stíhání těhotná, vyvinula se u ní těžká xxx, odkládali pak početí druhého dítěte, manželka musela upustit od politických aktivit. Byl odškodněn částkou 400 000 Kč (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2022, č. j. 54 Co 57/2022-435). Na rozdíl od žalobce v nyní projednávané věci byl Mgr. M. citelněji zasažen ve sféře rodinného života, žalobce svá tvrzení o zásahu do této sféry osobnostních práv neprokázal.
50. Ve věci sp. zn. 10 C 255/2013 byl poškozený stíhán pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) a nadřizování podle § 166 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za které bylo možné v případě vydání odsuzujícího rozsudku uložit žalobci trest odnětí svobody v trvání tří až deseti let. Trestní řízení trvalo 5 let a 7 měsíců, bylo medializováno v celostátních i regionálních denících a údajná trestná činnost žalobce (policisty) byla dávána do souvislosti s kauzou více než xxx xxx xxx xxx xxx. To jej silně poškodilo, osoba žalobce byla nejen kolegy policisty, ale též nadřizovanými z ředitelství Policie ČR Severomoravského kraje v Ostravě prezentována jako zločinec, který si nezaslouží být u policie. O trestním stíhání žalobce též věděli lidé z místa bydliště žalobce, jednalo se o malou obec, ve které byl poškozený veřejně činný a trpěl ze strany spoluobčanů velkou nenávisť a odsouzením. Žalobcova dobrá pověst a čest tak utrpěla zásadním způsobem, což vyústilo až v ukončení jeho aktivit v rámci veřejného a společenského života v obci. Došlo k okamžitému ukončení služebního poměru u Policie ČR a tím i ke ztrátě pravidelného příjmu, k poškození především xxx zdraví, kdy žalobce užíval xxx od roku 2007 do roku 2010, čímž došlo i k neschopnosti vykonávat jakékoliv zaměstnání, k narušení rodinné pohody, ke ztrátě přátel a k vyloučení ze společenského života. Poškozený byl odškodněn částkou 300 000 Kč.
51. Byť v projednávané věci žalobce nepřišel o zaměstnání a nedošlo k jeho vyloučení ze společenského života, je jeho případ s uvedenou věcí srovnatelný v závažnosti trestné činnosti, z níž byl obviněn, a hrozícím trestu, v posuzované věci navíc s hrozící povinností náhrady škody ve velkém rozsahu, medializací věci, zdravotními důsledky trestního stíhání i zásahem do profesního života (zde okamžitě ukončení působení v zahraničí a následným nepřidělováním práce z důvodu překážek na straně zaměstnavatele).
52. Ve věci sp. zn. 15 C 174/2016 soud I. stupně nezjistil bližší srovnatelné znaky s nyní projednávanou věcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

53. Odvolací soud má po zhodnocení všech kritérií za to, že v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a s přihlédnutím ke konkrétním skutkově obdobným případům uvedeným již soudem I. stupně, je přiměřeným zadostiucíněním částka 300 000 Kč.
54. Jelikož žalovaná žalobci na tento nárok vyplatila již 180 000 Kč, náleží žalobci dalších 120 000 Kč a v tomto rozsahu odvolací soud podle § 220 o. s. ř. změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku III a žalobě v tomto rozsahu vyhověl.
55. Kromě jistiny přiznal odvolací soud žalobci i úroky z prodlení. Žalobce má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiucínění uplatnil postupem podle § 14 zákona č. 82/1998 Sb. (viz též stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010). Úroky z prodlení náleží poškozenému až od uplynutí doby, kterou má ústřední orgán uvedený v § 6 zákona č. 82/1998 Sb. k vyplacení náhrady, tedy 6 měsíců od uplatnění nároku u tohoto orgánu (§ 15 téhož zákona). Nejvyšší soud již ve svém rozsudku ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, dovedil, že ze znění § 517 odst. 1 věty první obč. zák. (nyní § 1968 o. z.) a § 15 odst. 1 zákona vyplývá, že stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zákona. Teprve marným uplynutím této lhůty ocitá se stát jako dlužník z odpovědnostního závazkového právního vztahu (§ 489 obč. zák., nyní § 1723 odst. 1 o. z.) v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stihá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Žalobci v souladu s citovanou konstantní judikaturou náleží úrok z prodlení od 20. 12. 2017, neboť svůj nárok uplatnil postupem dle § 14 citovaného zákona dne 19. 6. 2017, zákonná šestiměsíční lhůta uplynula dnem 19. 12. 2017 a následujícího dne se žalovaná ocitla v prodlení s plněním peněžitého dluhu. Výše úroků z prodlení se řídí nařízením vlády č. 351/2013 Sb. Dle § 2 citovaného nařízení vlády výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů. Výše repo sazby činila 0,05 %, výše úroků z prodlení tedy činila ke dni počátku prodlení 8,05 %.
56. *Náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu:*
57. S ohledem na podpůrné použití občanského zákoníku i na právní vztahy upravené zákonem č. 82/1998 Sb. (§ 26), je třeba na vznik škody v podobě nákladů na obhajobu aplikovat § 2952 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), s odkazem na přechodné ustanovení § 3079 odst. 1 o. z.
58. Podle § 2952 o. z. hradí se skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Záleží-li skutečná škoda ve vzniku dluhu, má poškozený právo, aby ho škůdce dluhu zprostil nebo mu poskytl náhradu.
59. Škoda je v § 2894 o. z. definována jako újma na jmění, tj. na souhrnu majetku a dluhů osoby ve smyslu § 495. Nově se tedy počítá s tím, že škodou je i vznik dluhu, aniž by jej poškozený svému věřiteli splnil. Odvolací soud má za to, že za náklady řízení ve smyslu § 31 OdpŠk je třeba považovat i dluh na nákladech právního zastoupení ve smyslu citovaného § 2952 o. z. Byť § 31 hovoří o účelně vynaložených nákladech řízení, hotových výdajích a odměně za zastupování, což by mohlo svědčit pro požadavek na doloženou úhradu těchto nákladů, nelze přehlédnout, že zákonodárce nepovažoval za potřebné v souvislosti s přijetím nového občanského zákoníku zákon č. 82/1998 Sb. novelizovat, tudíž ani nelze dovozovat jeho úmysl upravit definici škody podle zákona č. 82/1998 Sb. do budoucna odlišně od obecné úpravy obsažené v občanském zákoníku (viz též Vojtek, P., Bičák, V. Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha:

C. H. Beck, 2017, 274-283 s.). V projednávané věci žalobce označil trestní spis jako důkaz ke svému tvrzení, že příslušné úkony právní služby byly jeho obhájcem učiněny. Z důvodů výše uvedených nebylo nutné doložit úhradu žalované částky, jak se mylně domníval soud I. stupně. Žalobce obdržel od své obhájkyne JUDr. Andrýskové vyúčtování za poskytnutou právní pomoc, částka činila 3 600 Kč za dva úkony právní služby. Odvolací soud má z důvodů shora uvedených na rozdíl od soudu I. stupně za to, že žalobci náleží náhrada škody v této výši, o provedení těchto úkonů právní služby nebylo sporu.

60. Žalovaná správně vyložila § 31 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. a dospěla ke správnému závěru, že při stanovení výše náhrady nákladů na obhajobu je nutno vycházet ze zvláštního předpisu o mimosmluvní odměně, kterým je vyhláška Ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), nikoli ze sjednané smluvní odměny. Ústavní soud opakovaně odmítl námitku protiústavnosti paušalizace náhrady škody daným ustanovením, když s odkazem na náleží Pl. ÚS 18/01 zopakoval, že je nutno za ústavně konformní i v souvislosti s náhradou škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem považovat přiznání náhrady nákladů řízení podle procesních předpisů. Účelem úpravy v § 31 odst. 3 je přitom interpretace skutečné škody, spočívající v nákladech vynaložených poškozeným na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí anebo nápravu nesprávného úředního postupu, ve smyslu účelně vynaložených nákladů, přičemž za takové lze z pohledu právní jistoty považovat ty, jež jsou stanoveny zvláštním právním předpisem o mimosmluvní odměně (náleží Ústavního soudu publikovaný pod č. 84/2007 Sb.).
61. Odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně dospěl k závěru, že žalobci náleží náhrada za 2 úkony právní služby spočívající v účasti obhájce na veřejném zasedání u Vrchního soudu v Praze dne 4. 1. 2017, při němž byl jen vyhlášen rozsudek, a které trvalo více než dvě hodiny. Žalobci proto náleží částka 2 900 Kč (1150 Kč za 1 úkon právní služby podle § 11 odst. 2 písm. f/, § 10 odst. 3 písm. c/ ve spojení s § 7 AT), k odměně náleží paušální náhrada hotových výdajů 2x 300 Kč podle § 13 AT.
62. Z uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 220 o. s. ř. a v tomto rozsahu napadený rozsudek soudu I. stupně změnil a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 6 500 Kč též s úroky z prodlení (srov. odůvodnění výše).
63. K ostatním tvrzeným úkonům právní služby uvádí odvolací soud následující.
64. V projednávané věci bylo zjištěno, že obhájce žalobce přednesl závěrečnou řeč při hlavním líčení a poté ji v písemné podobě založil do spisu. Přednes závěrečné řeči byl součástí jeho účasti u hlavního líčení, za tento úkon právní služby byla žalobci náhrada poskytnuta. Není žádného důvodu, aby bylo zvláště honorováno vypracování závěrečné řeči v písemné formě. Závěrečnou řeč obhájce vypracovanou v písemné formě nelze pokládat za "písemné podání soudu týkající se věci samé" ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT, proto za tento úkon obhájci nenáleží odměna (srov. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 5. 1999, sp. zn. 8 To 59/1999). Ani studium podkladů nutných k obhajobě klienta, či zaslání emailu nejsou úkony právní služby, za něž by mohla náležet odměna, a to ani podle § 11 odst. 3 AT. Prostudování revize obhajoby, prostudování podkladů (bez bližšího uvedení, o jaké podklady šlo), prostudování znaleckých posudků, prostudování, výtah a výběr k vyjádření, nejsou samostatné úkony právní služby, za něž náleží odměna, jsou nezbytným předpokladem pro řádné zastupování a jsou zahrnuty v jiných úkonech právní služby, např. v účasti u hlavního líčení či veřejného zasedání, či v písemných podáních adresovaných soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. 6 Azs 177/2005, či usnesení NSS ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 5 Azs 33/2008). Výjimky je nutno vykládat restriktivně, pouze úkony, které by významem odpovídaly prostudování trestního spisu

při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) AT, lze považovat za samostatné úkony právní služby, za něž náleží odměna podle AT. To v projednávané věci nebylo ani tvrzeno.

65. *Ušlý zisk:*
66. Již konstantní judikatura dovodila, že ušlý zisk jako druh majetkové újmy (škody) spočívá v nedosažení toho, čeho by poškozený při neexistenci škodní události za normálních okolností, při pravidelném běhu věcí, dosáhl. Ušlý zisk tedy znamená ztrátu očekávaného přínosu. Při posuzování ušlého zisku nepostačuje pouhá pravděpodobnost zvýšení majetku poškozeného v budoucnosti, ale musí být postaveno najisto, že při pravidelném běhu věcí, pokud by nebylo protiprávního jednání škůdce, mohl poškozený důvodně očekávat zvětšení svého majetku. Pro výši ušlého zisku je určující, jakému majetkovému prospěchu, k němuž mělo reálně dojít, zabránilo jednání škůdce, jinak řečeno, o jaký reálně dosažitelný, nikoliv hypotetický, prospěch poškozený přišel. Je tedy nutné vycházet z částky, kterou by v předmětném období za obvyklých podmínek poškozený získal s přihlédnutím k nákladům vynaloženým na dosažení tohoto zisku, popř. k nákladům na dosažení tohoto zisku potřebným. Ušlý zisk nelze dovozovat jen ze zmaření zamýšleného výdělečného záměru (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2385/2014, sp. zn. 25 Cdo 4313/2008, sp. zn. 25 Cdo 3586/2006, sp. zn. 25 Cdo 2857/2005).
67. Odvolací soud považuje za důvodnou odvolací námitku žalované, že již na podkladě skutkových tvrzení žalobce není možné žalobě na náhradu ušlého zisku vyhovět, protože žalobce konstruuje svůj ušlý zisk jako nevyplacenou náhradu zvýšených životních nákladů, které však nevyvaložil, protože nevykonával práci v zahraničí. Žalovaná částka 2 457 707,60 Kč nepředstavuje náhradu za ušlý plat, ale náhradu zvýšených životních nákladů v zahraničí, kterou žalobce pobíral jako zaměstnanec s pravidelným pracovištěm v zahraničí kromě platu v Kč dle nařízení vlády č. 62/1994 Sb.
68. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění účinném do 31. 12. 2013, zaměstnanci přísluší za vykonanou práci plat. Podle odst. 2 platem se rozumí peněžitá plnění poskytovaná zaměstnavatelem zaměstnanci za práci. Za plat se nepovažují plnění poskytovaná podle zvláštních předpisů v souvislosti se zaměstnáním, zejména náhrady mzdy, odstupné, cestovní náhrady a odměna za pracovní pohotovost.
69. Podle § 109 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, za vykonanou práci přísluší zaměstnanci mzda, plat nebo odměna z dohody za podmínek stanovených tímto zákonem, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.
70. Základním pojmovým znakem platu je, že přísluší za vykonanou práci. Za plat je třeba považovat i jeho ostatní složky (např. příplatky, odměny, apod.), byly-li poskytnuty zaměstnanci za práci. Jestliže ovšem poskytnuté hmotné plnění nemá žádnou vazbu na vykonanou práci (např. na odvedený výkon, odpracovanou dobu apod.) a zhodnocuje jiné faktory (např. pouhou existenci pracovního poměru), nejedná se o plat. Z tohoto důvodu zaměstnanci v zásadě nepřisluší plat za dobu, kdy práci nevykonává (např. po dobu překážek v práci, kdy mu náleží náhrada mzdy nebo dávky nemocenského pojištění). Plnění z pracovněprávních vztahů může zároveň zaměstnavatel poskytnout zaměstnanci jen tehdy, stanoví-li to právní předpisy, a jen za podmínek a v rozsahu těmito právními předpisy stanovenými.
71. Podle § 151 zákoníku práce, zaměstnavatel je povinen poskytovat zaměstnanci, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, náhradu výdajů, které mu vzniknou v souvislosti s výkonem práce, v rozsahu a za podmínek stanovených v této části.

72. Podle § 152 písm. g) zákoníku práce cestovními výdaji, za které poskytuje zaměstnavatel zaměstnanci cestovní náhrady, se rozumí výdaje, které vzniknou zaměstnanci při výkonu práce v zahraničí.
73. Podle § 1 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, toto nařízení upravuje poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací, jejichž platové poměry upravuje zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění zákona České národní rady č. 590/1992 Sb., zákona České národní rady č. 10/1993 Sb. a zákona č. 40/1994 Sb., kteří mají místo výkonu práce v zahraničí určeno jako pravidelné pracoviště (dále jen "výkon práce v zahraničí").
74. Podle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. zaměstnanci přísluší náhrada zvýšených životních nákladů od prvního do posledního dne přidělení k výkonu práce v zahraničí. Tato náhrada se poskytuje v měně stanovené v příloze k tomuto nařízení (dále jen "stanovená měna"). Pokud z důvodu změny v měnové politice příslušné země místa výkonu práce není možné nebo účelné poskytovat náhradu ve stanovené měně, postupuje zaměstnavatel do změny stanovené měny způsobem stanoveným v příloze k tomuto nařízení.
75. Z povahy platu, v porovnání s tím, jaký účel má náhrada zvýšených životních nákladů podle nařízení vlády, vyplývá, že se nemůže jednat o plat nebo jeho složku (nejde o odměnu za vykonanou práci), ale že jde o „náhradu“ poskytovanou zaměstnanci s pravidelným pracovištěm v zahraničí.
76. Pro plnění, která poskytuje svým zaměstnancům zaměstnavatel podle nařízení vlády č. 62/1994 Sb. (mezi ně patří i náhrada zvýšených životních nákladů) je charakteristické, že mají zaměstnanci nahradit (kompenzovat) vyšší životní náklady při pobytu v zahraničí, jež vyplývají z kurzového srovnání příslušné zahraniční měny s českou korunou. Zaměstnanec totiž i při práci v zahraničí pobírá stejný plat jako v tuzemsku, i když s přihlédnutím k reálnému kurzu české koruny mu tento plat nezabezpečuje stejnou životní úroveň. Právě proto, aby toto znevýhodnění v souvislosti s prací v zahraničí bylo odstraněno (zmenšeno), jsou těmto zaměstnancům poskytovány uvedené náhrady v cizí měně. Z této povahy náhrad vyplývá, že svoji funkci mohou plnit, jen vykonává-li zaměstnanec práci skutečně v zahraničí (srov. slova „. . . přísluší od prvního do posledního dne přidělení k výkonu práce v zahraničí.“ v § 3 odst. 1 nařízení vlády). Nevykonává-li zaměstnanec fakticky práci v zahraničí, nemůže mu logicky vznikat ztráta, která je náhradou podle § 3 nařízení vlády nahrazována (kompenzována). Nevyplácením náhrady zvýšených životních nákladů zaměstnanci, který fakticky práci v zahraničí nevykonává, tomuto zaměstnanci nemůže ani vznikat škoda (nevzniká mu majetková újma, která se projevuje v jeho majetkové sféře a je objektivně vyjádřitelná v penězích).
77. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 15. dubna 2010, sp. zn. 21 Cdo 1788/2009, dospěl k závěru, že nevykonával-li zaměstnanec v určitém období fakticky práci v zahraničí, nepřísluší mu náhrada zvýšených životních nákladů podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, ani v podobě náhrady škody podle ustanovení § 187 odst. 2 zákoníku práce.
78. Tento závěr je aplikovatelný i v projednávané věci. Z povahy náhrad vyplývá, že nevykonával-li žalobce práci v zahraničí od 18. 4. 2012 do července 2013 a ani v dalším období od července 2015

do července 2017 (za nějž též požaduje náhradu škody ve formě ušlého zisku), nemohla mu nevyplacením náhrad vzniknout škoda.

79. Odvolací soud na základě shora uvedeného dospěl na rozdíl od soudu I. stupně k závěru, že žalobci škoda ve výši 271 533,45 Kč za dobu od 18. 4. 2012 do července 2013 nevznikla, a nemohla mu vzniknout ani za další požadované období z důvodů shora vyložených, chybí tedy jeden ze základních předpokladů odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb.
80. Z uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 220 o. s. ř. a napadený rozsudek soudu I. stupně v tomto rozsahu změnil a žalobu o zaplacení 271 533,45 Kč s příslušenstvím zamítl.
81. Žalobce se dále domáhal náhrady škody ve formě ušlého zisku ve výši 289 520 Kč. Tuto škodu v žalobě konstruoval jako rozdíl v platu za dobu od 19. 4. 2012 do června 2015, který dle jeho tvrzení vznikl tím, že žalobce po dobu trestního stíhání nemohl zvyšovat svou kvalifikaci, a lze se důvodně domnívat, že by měl stejné platové podmínky, jaké dostal v září 2015. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že žalobce (přes poučení soudem I. stupně podle § 118a odst. 3 o. s. ř.) neprokázal, že by mu v důsledku trestního stíhání byl snížen plat, či že mu v důsledku trestního stíhání nebyl plat zvýšen, k čemuž by při pravidelném běhu věcí došlo. Žalobce od 19. 4. 2012 pobíral náhradu platu ve výši jeho průměrného výdělku, dále pobíral plat vždy se započítáním délky praxe, jak zjistil soud I. stupně z provedených důkazů, naopak z provedeného dokazování neplyne, že by žalobce již v roce 2012 dosáhl stejné výše platu jako v roce 2015, nebýt trestního stíhání. Na základě shora uvedeného tak soud I. stupně správně žalobě v tomto rozsahu nevyhověl.
82. *Nepřiměřená délka řízení:*
83. Ustanovení § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb. zakotvují odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem spočívajícím v tom, že nebylo rozhodnuto v přiměřené lhůtě. Úprava postihuje případy, kdy poškození jsou vystaveni frustracím z nepřiměřeně dlouhého průběhu řízení. Přiměřenost délky řízení závisí na okolnostech jednotlivých případů. Rozhodující je přitom celková délka řízení, za kterou je náhrada poskytována. Nejedná se o odškodňování poškozeného za jednotlivý průtah v řízení (viz též stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cjpn 206/2010). Za porušení zásady rychlosti řízení, které je ve svém důsledku nesprávným úředním postupem ve smyslu výše citovaného ustanovení § 13 zákona, lze považovat jen takový postup soudu v řízení, kdy doba jeho průběhu neodpovídá složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a kdy délka řízení tkví v příčinách vycházejících z působení soudu v projednávané věci; oproti tomu stát nemůže odpovídat za průtahy, které jsou způsobené nedostatkem součinnosti či dokonce záměrným působením ze strany účastníků či jsou vyvolány jinými okolnostmi, které nemají původ v povaze soudu a jejich institucionálním a organizačním vybavením (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2001, sp. zn. 25 Cdo 38/2000). Kritérii pro posuzování přiměřenosti lhůty jsou na jedné straně zájem stěžovatele na rychlém vyřízení věci a na straně druhé obecný zájem na řádném výkonu spravedlnosti. Je třeba dále uvést, že neexistuje žádná abstraktně stanovitelná lhůta, kterou by bylo možno obecně považovat za přiměřenou.
84. V projednávané věci soud I. stupně sice nepřesně formuloval nesprávný úřední postup „ve formě průtahů“, avšak z odůvodnění jeho rozhodnutí plyne, že správně uvažoval celkovou délku řízení, nikoliv jednotlivé průtahy. Správně určil celkovou délku řízení (4 roky a 9 měsíců) a poté hodnotil, zda je řízení možno považovat za přiměřeně dlouhé podle jednotlivých okolností případu. Podrobně popsal celý průběh řízení a po zhodnocení všech okolností případu dospěl k závěru, že

celkovou délku řízení lze považovat ještě za přiměřenou, zejména vzhledem ke složitosti věci, počtu obviněných osob, rozsahu spisu a jednotlivých rozhodnutí (rozsudek soudu I. stupně čítá 469 stran, usnesení o zahájení trestního stíhání 76 stran), k množství vyslychaných osob a potřeby vypracování několika znaleckých posudků. Odvolací soud považuje úsudek soudu I. stupně o přiměřenosti celkové délky řízení za správný, vzhledem k charakteru trestné činnosti byla vyslychána řada svědků, bylo prováděno dokazování množstvím listin, bylo vypracováno 6 znaleckých posudků a dva doplňující. Délka namítaného řízení nevybočuje z obvyklé délky obdobných řízení. Lze tak souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřeně dlouhého řízení nedošlo. Protože chybí první z předpokladů odpovědnosti státu za újmu, soud I. stupně správně žalobu v tomto rozsahu zamítl.

85. Z důvodů shora uvedených dospěl odvolací soud k závěru, že rozhodnutí soudu I. stupně je věcně správné ohledně nároku žalobce na náhradu ušlého zisku ve výši 289 520 Kč s příslušenstvím a 2 186 174, 15 Kč s příslušenstvím, nákladů na obhajobu v trestním řízení ve výši 201 215 Kč s příslušenstvím, zadostiučinění ve výši 189 200 Kč za újmu vzniklou nepřiměřenou délkou řízení, zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 2 700 000 Kč s příslušenstvím vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání, proto postupoval podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně v tomto rozsahu ve výroku III potvrdil.
86. Rozhodnutí soudu I. stupně není správné ve výroku II ohledně částky 271 533,45 Kč s příslušenstvím (náhrada škody ve formě ušlého zisku za dobu od 19. 4. 2012 do července 2013) a ve výroku III ohledně částky 120 000 Kč s příslušenstvím (zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním) a ohledně částky 6 500 Kč s příslušenstvím (náklady obhajoby), proto odvolací soud postupoval podle § 220 o. s. ř. a rozsudek soudu I. stupně v tomto rozsahu změnil, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.
87. O nákladech řízení před soudem I. stupně odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 2 a § 142 odst. 2 o. s. ř. podle poměru úspěchu ve věci. Při určování poměru úspěchu a neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na jiné peněžité plnění (objektivní kumulace), odvolací soud vycházel ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, dále jen „AT“). Shodně se soudem I. stupně odvolací soud odkazuje na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015. Tarifní hodnota každého z nároků na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) AT představuje částku 50 000 Kč (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3378/2013), tarifní hodnota nároku na peněžité plnění vychází zásadně z výše tohoto plnění bez uplatněného příslušenství (§ 8 odst. 1 AT), což je v daném případě částka 3 245 842,60 Kč (náhrada ušlého zisku + náhrada nákladů za obhajobu v trestním řízení). Za tarifní hodnotu se tak považuje částka 3 345 842,60 (50 000 Kč + 50 000 Kč + 2 747 227,60 Kč + 498 615 Kč). Žalobce byl úspěšný ohledně nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání (50 000 Kč) a ohledně nároku na náhradu nákladů za obhajobu ve výši 297 400 Kč, tj. v rozsahu 10,4 %, žalovaná ve zbývajícím rozsahu, tj. ohledně nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nepřiměřenou délkou řízení (50 000 Kč), ohledně nároku na náhradu ušlého zisku ve výši 2 747 227,60 Kč a ohledně nároku na náhradu nákladů za obhajobu ve výši 201 215 Kč, tj. v rozsahu 89,6 %. Žalovaná tak má právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 79,2 %. Žalované před soudem I. stupně vznikly náklady podle § 151 odst. 3 o.s.ř. v paušální výši stanovené vyhláškou č. 254/2015 Sb. za jednotlivé úkony částkou 300 Kč za úkon. Náklady žalované činí za 11 úkonů po 300 Kč celkem 3 300 Kč (písemné vyjádření k žalobě, příprava na ústní jednání dne 23. února 2021, 13. dubna 2021, 4. června 2021, 8. června 2021, 19. 10. 2021 a účast u jednání), 79,2 % těchto nákladů činí 2 613 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Beránková.

88. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. Tarifní hodnota v odvolacím řízení činila 3 054 942,60 Kč (50 000 Kč + 50 000 Kč + 2 747 227,60 Kč + 207 715 Kč). Žalovaná byla v odvolacím řízení úspěšná v rozsahu 96,8 %, žalobce v rozsahu 1,6 %. Žalovaná tak má právo na náhradu 96,8 % vynaložených nákladů. Náklady sestávají z paušální náhrady ve výši 900 Kč za odvolání, přípravu účasti na jednání a účast u odvolacího jednání (§ 1 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.), 96,8 % těchto nákladů činí 871 Kč.

Poučení:

Proti výroku I a II tohoto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Proti výroku III a IV tohoto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha 27. května 2022

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu